

El president

Senyor Miquel Iceta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president, i senyores i senyors diputats, i agraeixo el que interpreto com una cordial benvinguda a la tribuna per part del principal grup de l'oposició.

Pujo a la tribuna per manifestar la posició del nostre grup davant de les propostes de resolució presentades i per anunciar el sentit del nostre vot. I m'havia promès a mi mateix que em cenyiria estrictament a la intervenció que m'havia preparat, però crec obligat fer alguna consideració, que, creguin-me, està feta des del màxim respecte a les posicions de tots els grups i interpretant el que em va semblar que era l'esperit ahir del líder de l'oposició quan va demanar als membres del seu grup que no aplaudissin, en el sentit de donar a un debat sobre un tema que afecta tan directament a tants ciutadans la solemnitat, el rigor i la manca de partidisme que l'haurien de presidir. I en aquest sentit, intentaré ser molt fidel a aquest esperit.

Però, permetran que amb el màxim respecte els digui, per exemple, jo no negaria mai la dignitat nacional a cap grup d'aquesta cambra, a cap ni un, perquè no em crec amb dret a fer-ho, perquè no crec que ningú tingui el dret a fer-ho. Ni ho he fet quan Convergència i Unió governava ni quan va tenir un acord amb el Partit Popular en la investidura del senyor Aznar o amb la gestió d'Álvarez Cascos.

Segona qüestió que els volia comentar: s'ha posat d'argument d'autoritat unes afirmacions de la meua companya Mercè Sala, jo li he de dir que jo accepto

l'autoritat de Mercè Sala en temes ferroviaris, totalment. També quan va dir que governs anteriors no van voler el traspàs de rodalies, també quan va dir que el procés de millora de les rodalies es va interrompre, lamentablement, l'any 96.

He de dir-los que avui també des del meu escó i amb la presidenta del meu, que compartim comentaris sobre el desenvolupament de la sessió, hi ha hagut un moment que m'ha sortit una frase que deia: «Tanta coherència m'aclapara.» I l'he compartit amb algun diputat de la cambra. La de tothom. Per exemple, avui podem saludar amb satisfacció que per primera vegada el Grup Mixt demana la unanimitat en defensa de l'interès de Catalunya, crec que val la pena subratllar-ho i potser reclamar-ho en altres ocasions que també ho poden requerir, com la defensa d'un estatut aprovat pel poble català, per exemple. També la coherència d'alguns que titllen de sucursalistes els seus companys de Govern i amb els que es presenten plegats a les eleccions del Senat. Tanta coherència m'aclapara.

S'ha dit per part d'alguns intervinents que el president no hi és, jo crec que tothom ho sap, però per si no ho sap, doncs, sabran que el seu grup parlamentari sí que hi és i que ell està exercint d'amfitrió, en nom del país, de la cimera de l'Assemblea de Regions Europees amb Poder Legislatiu.

I ara sí passo al que volia dir, i em sembla que he mantingut, i a més per no, entre cometes, «abusar» del fet de ser l'últim a intervenir en el debat, fer algunes consideracions de les quals ningú es pot haver sentit especialment ferit o, com a mínim, igual de ferit que el nostre grup en escoltar la resta d'intervencions.

En política anar contra corrent té poc rendiment a curt termini, prou que ho va comprovar el nostre grup en la llarguíssima tasca d'elaboració del nou Estatut, i penso en la Lídia Santos. I dic això, perquè alguns es poden preguntar de forma ben legítima per què avui el Grup Socialista ha decidit conscientment anar a perdre una votació sobre un tema que ha causat tanta alarma social, legítima, justificada plenament, però que al cap i a la fi no tindrà cap mena de conseqüència pràctica.

Per això creiem que és important fixar amb claredat la nostra posició i proporcionar els arguments que la sustenten. Nosaltres votarem en contra de les peticions de dimissió de la ministra de Foment, però ja els anuncio que votarem a favor dels dos primers punts de la proposta de resolució presentada pels companys d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i, per tant, demanarem la votació separada del tercer punt. Creiem que allà es fixa el que nosaltres entenem que hauria de ser la decisió unànime d'aquest Parlament. Però, els deia, votarem contra del tercer punt de la proposta de resolució presentada pels nostres companys i de les propostes similars presentades per altres grups de la cambra.

La primera raó de les dues que els donaré és perquè creiem que no correspon al Parlament de Catalunya erigir-se en instància de control polític del Govern d'Espanya. I no pensin que aquesta és una raó de tipus formal, no; és una raó profundament política.

D'altra banda, no seré jo qui tregui mèrit als arguments de tipus formal, que en un Estat de Dret esdevenen gairebé sempre qüestions de fons. Els governs sols responen davant la cambra que ha fet confiança als que els presideixen, això no vol dir que des d'altres instàncies polítiques no es pugui exercir la crítica, però el que, a criteri nostre, en la nostra opinió, no es pot és pretendre apropiar-se d'una funció de control polític que no ens correspon. I convindran amb nosaltres que una exigència de dimissió és una clara funció de control polític. Quina seria la nostra reacció si el Congrés dels Diputats o les Corts Valencianes, per posar dos exemples, exigissin la dimissió del nostre..., va, conseller de Cultura, posem per cas. És una reflexió, i són exemples, per tant, no me'ls agafin al peu de la lletra, perquè desitjo al conseller de Cultura que segueixi fent per molt de temps la magnífica tasca que està fent. D'altra banda, si algú que no li toqués demanés la seva dimissió, no li faríem cas, evidentment.

Per què es pensen, senyories, que el Parlament de Catalunya, almenys des del vuitanta, no ha reclamat mai la dimissió d'un ministre o d'un president del Govern

d'Espanya, que sembla que ja apunta per algun grup de la cambra? Algú pot pensar que no ho ha fet, perquè no hi han hagut motius per fer-ho. Jo no ho crec així. Jo crec que el Parlament mai no ha exigit la dimissió o el cessament d'un ministre, perquè no havia de fer-ho, perquè no pot fer-ho, perquè no està en el seu àmbit de competències fer-ho, senyor Sirera. Tampoc no ho han fet els successius governs de la Generalitat, no perquè no hagin mantingut de vegades una posició crítica o una forta disparitat de criteris respecte d'un ministre, sinó perquè el respecte i la lleialtat institucionals, l'eficàcia política i fins i tot el sentit comú així ho aconsellen.

Sigui dit de pas, i amb tot menor, m'ha sorprès moltíssim comprovar com cap dels grups de la cambra que plantegen avui la votació d'exigir la dimissió de la ministra de foment, cap ni un, no ha plantejat aquesta votació en el Congrés dels Diputats, que és on toca. Aquests grups tenen representació al Congrés, no tots, un no. Alguns d'ells fins i tot tenen grup propi, però allà no han provocat una votació en el mateix sentit de la que avui ens porten. És, com a mínim, sorprenent. Per tant, primera raó, en el nostre judici, en la nostra opinió, no correspon a la cambra catalana prendre una decisió com la que avui, n'estic segur, prendrà. I aquest argument que els donem, almenys per nosaltres, val per a avui, per a demà i per a demà passat i l'altre, governi qui governi, aquí i allà.

Més lluny ens portaria la reflexió sobre si enfortim o afeblim les institucions, sobre si les apropem o les allunyem de la ciutadania quan les forcem a prendre decisions que no estan en el marc de les seves competències i que, per tant, no tindran efecte pràctic. Això ens portaria molt lluny, perquè, evidentment, el nostre grup no vol restar valor a l'assumpció de responsabilitats polítiques. No estem dient això; estem dient portar a una institució una decisió que no està en el seu àmbit de competència.

Segona raó, també d'ordre polític, i aquesta ja més entesa en l'àmbit estrictament polític. Ningú no dubta que estem davant d'una situació de col·lapse de les infraestructures ferroviàries, sobre la qual hi han responsabilitats evidents. En vam

parlar dimarts. Hi ha responsabilitats d'anteriors governs, i, per tant, dels que els donaven suport i també, lògicament, hi ha les responsabilitats de l'actual Govern d'Espanya, més importants, precisament, perquè els fets s'estan produint ara i aquí. I són aquestes les que ens porten a aquest debat.

Aquestes responsabilitats les ha assumit en primera persona el president del Govern d'Espanya, ho ha fet a peu d'obra i davant dels veïns i ho ha fet també davant del Congrés dels diputats en un debat monogràfic que tots vam poder seguir i del qual avui se'n poden consultar les actes.

El president Zapatero ha assumit responsabilitats i s'ha compromès a resoldre el problema creat i rescabalar els afectats. I en el marc de les seves competències ha decidit mantenir en el seu càrrec la Ministra de Foment. Algú es preguntava: per què ho fa? Se li hauria de preguntar a ell allà on toca, i es pot fer.

Nosaltres tenim la màxima confiança en el president del Govern d'Espanya. Entenc que això pugui ser una cosa només compartida pel Grup Socialista. Ara, els ho dic, és una confiança compartida també per molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i relativament aviat podrem veure fins a quin punt.

Si el president Zapatero ha posat par davant de qualsevol altra consideració la solució als problemes creats, també ens té al costat per assolir aquest objectiu.

Per tant, per aquestes dues raons que he explicat, votarem «no» a les propostes de resolució abans esmentades i, en canvi, donarem suport als dos primers punts de la proposta de resolució presentada pels nostres companys d'Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.